

Loftet, hvilket var Tegn til Trine om at komme ned.

„Kald paa de Gamle?“ kommanderede han.

Derpaa tog han en Flaske med en Rest svensk Punsj frem fra Bunden af sit Klædeskab, opstillede tre Glas i Række paa Bordet og fyldte dem.

„Hvad er der paa Færde?“ spurgte Madam Olufsen og stak sit papillotprydende Hoved ind, mens Højbaadsmanden hørtes at stolpre besværligt ned ad Stigetrappen.

„Nyheder, Madam Olufsen! . . . Kom og gratuler mig!“

„Min Gud, Hr. Sidenius, er De bleven forlovet?“

„Ikke dengang, sa'e Kællingen. Bedre op, Madam Olufsen!“

„Har De vundet i Lotteriet da?“

„Saamænd, det kan man gerne kalde det . . . Ligemeget! Skaal, gamle Venner! Og Tak for alt godt! Skaal, Højbaadsmand! . . . Og bliv nu ikke altfor forskrækket, dersom De skulde høre noget om mig med det første!“

Allerede den næste Dag stod Per udenfor Oberstens Dør med sine Tegneruller under Armen. En Pige lukkede op for ham, og efter at have maattet vente lidt i en Slags Forstue, mens Pigen bragte hans Kort ind, blev han ført ind i et stort, trefags Arbejdsværelse med klart Lys fra en udenfor liggende Have. En lille, blussende, purhaaret Mand rejste sig fra Skrivebordet og gik ham livlig imøde med en Næseklemmer i Haanden. Men midt paa Gulvet standsede Manden, satte Lorgnetten paa Næsen og saae et Par Gange op og ned ad Per med alle Tegn paa at være bleven ubehageligt overrasket.

„Hvorledes?“ spurgte han. „Er det . . . Hr. Ingeniør Sidenius?“